

**Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι**

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Συνοδικὴ Παραίνεσις

**Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας**

*«Πρόβατον γὰρ ἐσφραγισμένον
οὐ ῥαδίως ἐπιβουλεύεται, τὸ δὲ
ἀσήμαντον κλέπταις εὐάλωτον»
(Ἀγίου Γρηγορίου Θεολόγου,
PG τ. 36, στλ. 377B)*

*Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές*

Κᾶς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι καὶ Σᾶς χαιρετίζομε μὲ τὸν ἀποστολικὸ
λειτουργικὸ ἀσπασμὸ: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ
ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, εἶη
μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ μεγάλῃ εὐλογίᾳ τῆς 37ης τακτικῆς Συνεδριάσεως
τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μας (4-5.10.2010 ἐκ.ἡμ.), ἔμεῖς οἱ ἐλάχιστοι ἐν
Χριστῷ πνευματικοὶ Σας Πατέρες, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν
Ὁρθόδοξων Ἐνισταμένων κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θεω-
ροῦμε ἀναγκαῖο νὰ Σᾶς ἀπευθύνωμε, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος
μας, λόγον Ἐλπίδος, Παραμυθίας καὶ Οἰκοδομῆς.

Ἡ ἐπιθυμία μας αὐτή, νὰ ἀπευθυνθοῦμε στοὺς Κληρικούς, τοὺς Μοναχοὺς,
τὶς Μοναχῆς καὶ τοὺς Λαϊκοὺς τῆς Δικαιοδοσίας μας, εἶναι ἰσχυροτέρα κατὰ
τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ συγκυρία, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων συμπληρώνονται ἐφέτος
εἴκοσι πέντε (25) ἔτη ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου μας.

* * *

α. Ἡ ἀποστολοβάδιος καὶ ἀγιοτόκος Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ σύμπας ὁ κόσμος, συγκλονίζεται ἐκ θεμελιῶν ἀπὸ μία πολύμορφη καὶ πολυεπίπεδη κρίσι, πανταχόθεν δὲ ἀκούεται ἡ ἔκκλησις: «Ἐπιστροφή σὺν Βασικῆς Ἀξίεις!», ὅπως Αὐτὲς ἐδιώθησαν διαχρονικὰ καὶ γνήσια στὰ ὄρια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Τὰ θεμέλια μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας ἦσαν ἀνέκαθεν ἡ ἀγάπη, ἡ φιλία, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ αὐτοθυσία, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ἀκεραιότης, ἡ τιμιότης καὶ εὐλικρίνεια.

Ἡ παράκαμψις καὶ ἐν τέλει ἡ ἐγκατάλειψις αὐτῶν τῶν Βασικῶν Ἀξιῶν, οἱ Ὅποιοι ἔχουν ὡς μοναδικὸ θεμέλιο καὶ κέντρο τους τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ὠδήγησε στὴν διατάραξι τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς, στὴν συσσώρευσι ἐρειπίων καὶ τὴν δημιουργία ἀδιεξόδων.

Ἡ ποικιλόμορφη φιλαυτία, ὁ ἄκρατος καταναλωτισμός, ὁ εὐδαιμονισμός, ἡ ἔλλειψις αὐτοσεβασμοῦ καὶ ἐν γένει ἡ πρακτικὴ ἀθεΐα, ὠδήγησαν σὲ μία βαθειὰ ἀλλοτρίωσι τὸν ἄνθρωπο, σὲ μία ὄντως κοινωνικὴ τραγωδία.

• **Καλούμεθα** σήμερα νὰ ἀναδείξωμε τὴν μοναδικότητα τῆς εὐαγγελικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἀνθρωπολογίας, νὰ συμβάλωμε στὴν εἰρήνευσι καὶ ἐνότητα τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀπαραίτητη ὅμως προϋπόθεσι, ὅτι θὰ εἴμεθα συνεπεῖς μὲ τὸν χριστιανικὸ ἑαυτὸ μας, μὲ τὸ χριστοκεντρικὸ σταυρο-αναστάσιμο ἦθος μας, παραμένοντες ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε προσκόλλησι καὶ εἰδωλοποίησι, πνευματοφόροι, ζωηφόροι καὶ φωτοφόροι.

* * *

β. Σὲ περιόδους ριζικῶν κοινωνικῶν ἀνακατατάξεων παρατηρεῖτο ἀνέκαθεν μία ἀναξωπύρωσις τῶν λεγομένων Ἐσχατολογικῶν Ἀνησυχιῶν, μία νόθος ἐσχατολογικὴ ἀγωνία γιὰ τὸν ἐπικείμενο Ἀντίχριστο, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σὲ ἓνα εἶδος χαραγματοφοβίας καὶ ἀριθμοφοβίας, σὲ συνεχεῖς ἀγχωτικὲς ὑποψίες, στὴν ἀπαισιόδοξη θεώρησι τῆς Ἱστορίας καὶ τελικὰ σὲ μία νοσηρὴ ἐσωστρέφεια καὶ ἀπόρριψι τῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν τούτοις, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐσχατολογία εἶναι ἐνεργητικὴ καὶ δυναμικὴ: ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἁγία Ρίζα καὶ ἡ Καλλιέλαιος, εἶναι ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Νέος Ἰσραὴλ, ὁ Ὅποιος ἀγοράσθηκε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου-Χριστοῦ καὶ διατελεῖ ἐν Ἐξόδῳ καὶ Μαρτυρίῳ, πορευόμενος πρὸς τὴν Καινὴν Πόλιν τῶν Ἐσχάτων, γιὰ νὰ συμμετάσχη στὸ Δεῖπνον τοῦ Γάμου τοῦ Ἀρνίου.

• **Ἡ Ἐκκλησία**, κατὰ τὴν Μαρτυρικὴν Ἐξοδὸν Της, ἀντιμετωπίζει μὲ νηπτικὴ ἐγρήγορι τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, προσλαμβάνει καὶ μεταμορφώνει αὐτὰ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἐνθαρρύνεται ἀπὸ τὸ ἐκπληρικτὰ ἐλπιδοφόρο καὶ αἰσιόδοξο μήνυμα τῆς Ἰ. Ἀποκαλύψεως, ἡ Ὅποία διὰ πλῆθους ὁράσεων,

συμβολικῶν παραστάσεων, παραβολῶν καὶ ὕμνων ζωγραφίζει τὸν μεγαλειώδη θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐπανάληψιν τοῦ θριαμβοῦ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ: ὅπως ὁ Χριστὸς ἐνίκησε μὲ τὸ Πάθος Του, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ νικήσῃ μὲ τὴν σταυρο-αναστάσιμη πορεία Της καὶ θὰ θριαμβεύσῃ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, στὰ Ἔσχατα.

■ **Στὸ** μεγάλο ὅμως καὶ ἐπίκαιρο αὐτὸ θέμα, δηλαδὴ τῶν λεγομένων *Ἐσχατολογικῶν Ἀνησυχιῶν*, ἀναφερόμεθα διεξοδικὰ σὲ ἄλλο *Κείμενό* μας, τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιευθῇ αὐτὲς τὶς ἡμέρες μὲ τίτλο: *«Προτάσεις Θεραπείας τῆς Ἐσχατολογικῆς Χαραγματοφοβίας καὶ Ἀριθμοφοβίας»*.

* * *

γ. **Ἐφέτος** συμπληρώνονται ἐννενῆκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς *Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, ἡ ὁποία ἐγκαινίασε, ἐθεμελίωσε καὶ προώθησε τὴν ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, ἀποτελεῖ δὲ πανθομολογουμένως τὸν *Καταστατικὸ Χάρτη* τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Στὶς ἐννέα αὐτὲς δεκαετίες ὁ Οἰκουμενισμὸς προχώρησε μὲ ἀλματώδη βήματα, ἓνα ἐκ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, ἐνῶ τὰ σοβαρότερα ἦσαν ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ λεγόμενο *Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*, ὡς καὶ ἡ δραστηριοποίησίς των σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, θεωρητικὰ καὶ πρακτικά, τῆς *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*, οἱ ὁποῖες καλλιεργοῦν τὸν δογματικὸ συγκρητισμὸ καὶ τὴν σχετικοποίησι τῆς Ἀληθείας.

Ἡ ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐπιβεβαιώνει πλήρως τὴν ἐπισήμανσι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ἡ Καινοτομία εἶναι «νόσος», ἡ ὁποία «ὅταν ἐπεισενεχθῇ (εἰσαχθῇ), ἀεὶ καινοτομίας τίκτει» (PG τ. 62, στλ. 626), σὺν τῷ χρόνῳ δὲ καλλιεργεῖ τὶς προϋποθέσεις ἀλλοιώσεως τῆς ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος: «πρὸς ἄλλο τι σχῆμα παντελῶς μεθαρμοσθῆναι τὰς Ἐκκλησίας» (PG τ. 32, στλ. 424B), ἤτοι τὴν ὀλοκληρωτικὴν μεταβολὴν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὥστε νὰ λάβουν κάποιαν ἄλλην μορφήν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐστάθειαν καὶ ὁμόνοιαν περὶ τὴν Πίστιν.

• **Εἶναι** λοιπὸν εὐκαιρία νὰ ἀνανεώσωμε τὸ ὄραμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς Πατερικῆς καὶ Συνδικῆς Παραδόσεως, ὥστε «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ» καὶ αὐξάνοντες εἰς τὸν Χριστὸν τὰ πάντα, προοδεύοντες πνευματικῶς μέχρις ὅτου ἐξομοιωθῶμεν κατὰ πάντα μὲ Αὐτόν, καὶ πληρούμενοι «εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ» (πρὸλ. Ἐφεσ. δ' 15, γ' 19), νὰ μᾶς δοθῇ ἡ μεγίστη δωρεὰ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῆς κατακρίσεως τῆς αἰρέσεως.

* * *

δ. Ὁδύνην αἰσθανόμεθα καὶ λύπην ἐν Χριστῷ, διότι στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ

καμπή οι Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενιστὰ τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου εἶναι δυστυχῶς διηρημένοι ἔναντι τοῦ καλπάζοντος Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς κρίσεως, ἀποτελοῦντες οὐσιαστικά μέρος τῆς κρίσεως ἢ συμβάλλοντες, ἔστω καὶ ἀκουσίως, στὴν ἐπιδείνωσι αὐτῆς, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ συνιστοῦν ἐξυγιαντικὸ παράγοντα καὶ διέξοδο ἀπὸ τὴν κρίσι.

Οἱ διάφορες προσπάθειες ἐνώσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἀλλοδαπή, οἱ ὁποῖοι εἶναι θεβαίως φορεῖς Μαρτυρίου καὶ Μαρτυρίας γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἀπέδωσαν τοὺς ἀναμενόμενους καρποὺς καὶ παραμένει ἐπεῖγον τὸ αἴτημα τῆς ἐπανενώσεως.

Πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου αὐτοῦ καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἐπίσημες διαδικασίες καθυστεροῦν ἢ δυσλειτουργοῦν, παρὰ τὶς ὀπωσδήποτε καλὲς διαθέσεις, ἐνθαρρύνομε καὶ προτρέπομε πατρικῶς τὰ πνευματικά μας τέκνα στὴν σύναψι καὶ καλλιέργεια φιλικῶν σχέσεων καὶ συμμαχιῶν ἐν Χριστῷ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας τῶν ἄλλων Δικαιοδοσιῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, σὲ ἐπίπεδο μάλιστα συλλογικό.

Ἐνορίες, Μονές, Σύλλογοι, Ὁμάδες Δράσεως, Περιοδικά, Ἱστολόγια, Συντακτικὲς Ὁμάδες, Κοινωνικὰ Κινήματα κ.ἄ., εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν μικρὲς ἀλληλέγγυες εἰρηνικὲς *Κοινότητες Πολιτισμοῦ, Ὁρθοδόξου Θεολογίας, Κοινωνικῆς Προσφορᾶς καὶ Παρεμβάσεως*, εἰς πείσμα τῆς ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς ἐσωστρεφείας καὶ ἀποθαρρύνσεως.

• **Τὸ «πνεῦμα»** τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πνεῦμα Ἐλευθερίας, Ἐλπίδος καὶ Χαρᾶς, ὄχι δὲ πνεῦμα δουλείας, φόβου καὶ ἄγχους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐλευθερῶνει συνεχῶς ὁ Κύριός μας μὲ τὴν συμμετοχὴ μας στὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας Του, στὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

* * *

Μὲ τὶς ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις καὶ ἐπισημάνσεις, ἐπιθυμοῦμε νὰ κλείσωμε τὴν *Συνοδικὴ Παραίνεσί* μας, μὲ τὴν ἐλπίδα ἐν Χριστῷ, ὅτι συμβάλλομε τοιούτοτρόπως στὴν ἀναθέριμανσι τοῦ ζήλου ἐν μέσῳ τοῦ χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας καὶ στὴν ἀνάδειξι τῆς βαθείας πεποιθήσεως, ὅτι δὲν εἴμεθα μόνοι καὶ ἀπερριμένοι στοὺς δαιδάλους τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ ἀποτελοῦμε τὰ λογικὰ Πρόδατα τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μας, τὰ ὁποῖα ἔχουν σημανθῆ καὶ φέρουν τὴν *Σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου*.

• **«Πρόδατον** δὲ ἐσφραγισμένον οὐ ῥαδίως ἐπιβουλεύεται», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τὸ δὲ ἀσήμαντον κλέπταις εὐάλωτον» (PG τ. 36, στλ. 377B), ἤγουν Πρόδατο, τὸ ὁποῖο ἔχει λάβει τὴν *Σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου* (τοῦ Κυρίου του), δὲν κινδυνεύει εὐκολὰ ἐνῶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει σημανθῆ (ἢ ἔχει καταστρέψει τὴν *Σφραγίδα* του), εἶναι εὐκόλη λεία στοὺς κλέπτες δαίμονες.

■ **Ἡ ἀνανέωσις** καὶ ἐνεργοποίησις τῆς Σφραγιδος τοῦ Ἄρνιου, τὴν Ὅποια ἀξιωθήκαμε νὰ λάβωμε στὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ τὸ Χρῖσμα, πρέπει νὰ εἶναι συνεχῆς μὲ τὸ τελωνικὸ φρόνημα, τὴν αὐτομεμφία καὶ μετάνοια, τὴν εὐσπλαγχνὴ καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη, τὴν νῆψι καὶ τὴν προσευχή, ὡς καὶ τὴν συνεχῆ μετοχή μας στὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ ἐγκάρδιες εὐχές μας, μαζί μὲ τὴν εὐλογία τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ Σᾶς ἐνισχύουν, ὀδηγοῦν καὶ προστατεύουν στὴν θεάρεστη πορεία Σας γιὰ τὴν ἐμπειρικὴ *Συνάντησι* μὲ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, στὸν Ὅποιο πρέπει πᾶσα δόξα καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Φυλὴ Ἀττικῆς

12η Δεκεμβρίου 2010 ἐκ.ἡμ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐπισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης